

Arrest

nr. 287 956 van 24 april 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 23 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 17 juni 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 24 augustus 2022.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 28 november 2022 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn, behorende tot de Benin etnie en het Christelijke geloof, en op (...) 1991 geboren te Benin City, Nigeria. U woonde in Benin City met uw jongere broer O. en zus E.. U ging tot uw vijftien of zestien jaar naar school en verkocht vervolgens drank op straat. U heeft drie kinderen : D. O. (Bijlage 26), N. F. en K. D..

In september 2015, kreeg u een oproep van uw buurman. Hij vertelde u dat uw zus dood was. Toen u vervolgens thuiskwam, was de politie reeds vertrokken. In de woonkamer, vond u een brief waarop stond dat ze uw zus hadden vermoord om een signaal naar uw broer te sturen en dat indien uw broer volgende keer ook niet aanwezig was dat ze eender wie wel in het huis aanwezig was, zouden vermoorden. Op de dreigbrief zat een sticker met het logo van de cultgroep Aye. U besepte hierdoor dat uw broer betrokken moest zijn in de rivaliserende cultgroep Eiye. U ging vervolgens naar uw vriendin V. in Lagos. Zij vertelde u over haar plannen om Nigeria te verlaten en u besloot om mee te gaan.

Op 26 september 2015, verliet u Nigeria definitief. U reisde, via Libië en Italië, naar Frankrijk, waar u in augustus 2016 een verzoek tot internationale bescherming indiende. Na weigering van uw verzoek, reisde u verder naar België, waar u aankwam op 3 maart 2020. Op 17 juni 2020, diende u een verzoek tot internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek, legt u volgende documenten neer: (1) geboorteakte van uw kind D. (origineel); (2) uw geboorteakte (origineel); (3) verklaring m.b.t. uw leeftijd (kopie); (4) attest m.b.t. uw verzoek tot internationale bescherming in Frankrijk (origineel).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U stelt dat uw broer lid was van de cultgroep Eiye. Aye, de rivaliserende cultgroep, zou op zoek zijn naar hem. Indien ze hem niet vinden, zouden ze u vermoorden (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 24/08/2022, hierna NPO, p. 16-17, 19).

De ernst van uw vrees wordt verder ondermijnd door uw eigen desinteresse in de vervolgingsfeiten. Het CGVS stelt immers vast dat u zich niet/amper heeft geïnformeerd. Zo verklaart u dat toen u thuiskwam, de politie reeds vertrokken was en het lichaam van uw zus had meegenomen (NPO, p. 16). Gevraagd of u met de politie over de moord heeft gesproken, antwoordt u ontkennend (NPO, p. 16). Gevraagd of u nog naar het lichaam van uw zus bent gaan kijken, antwoordt u opnieuw ontkennend (NPO, p. 22). Gevraagd of u nog bij de politie heeft geïnformeerd, antwoordt u opnieuw ontkennend en stelt dat u ze niet heeft gezien. Gevraagd of u erna nog heeft gebeld of bent langs geweest, antwoordt u nogmaals ontkennend (NPO, p. 22). Gevraagd of u nog iets meer heeft gedaan om te informeren naar uw problemen, antwoordt u: "ik had mijn telefoon meegenomen, maar ik ben die telefoon verloren. Ik heb dan ook veel contacten verloren. Ik bel naar een vriend en die gaat dan naar mijn vader. Hij zegt me dat hij niets heeft gehoord van mijn broer, of hij zelfs nog in leven is. Ik heb ook niets gehoord" (NPO, p. 23). Uw gebrek aan betrokkenheid is niet verenigbaar met uw bewering uw land te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging.

Daarnaast kan er ook sterk getwijfeld worden aan de actualiteit van uw vrees. Immers, de aangehaalde vervolgingsfeiten dateren van ruim zeven jaar (d.d. september 2015) geleden (NPO, p. 16). Zowel u als uw ouders hebben sindsdien niets meer van uw broer vernomen (NPO, p. 11, 17). Met uw ouders, dewelke ook woonachtig zijn in Benin City, gaat het goed (NPO, p. 9). U verklaart dat in 2019 of 2020 iemand u via Facebook heeft gecontacteerd en gevraagd naar uw broer (NPO, p. 17). Doch kan er sterk aan dit contact getwijfeld worden aangezien u eerder uitdrukkelijk had verklaard met niemand in Nigeria – buiten een vriendin en uw ouders – contact te hebben of te hebben gehad sinds u daar bent vertrokken (NPO, p. 13). Geconfronteerd met de twijfels omtrent de actualiteit van uw vrees, antwoordt u: "ja, omdat ze (de ouders van VZ) veilig zijn en ze leven ook in het dorp. De vrienden van mijn broer kennen mijn ouders en hun woonplaats niet. Mijn vader verlaat ook het dorp niet." Nochtans, had u vlak ervoor wel verklaard: "de cults over heel Nigeria zijn. De meeste vrienden van mijn broer kennen mij. Maar, ik weet wel niet of ze lid zijn van een cult. (...) Ze kunnen me contacteren, want cultists zijn overal in Nigeria. Ik weet het." Hierop gevraagd door de Protection Officer of u dan ook niet veilig zou zijn in het dorp, antwoordt u: "ik weet het niet" (NPO, p. 24).

Naast bovenstaande twijfels omtrent de ernst en actualiteit van uw vrees, dient het CGVS te concluderen dat er geen geloof kan worden gehecht aan de aangehaalde vervolgingsfeiten. Er wordt hiervoor verwezen naar onderstaande tegenstrijdigheden in uw verklaringen en tussen uw verklaringen en beschikbare landeninformatie.

Vooreerst, dient er te worden opgemerkt dat u uw verklaringen omtrent de aangehaalde vervolgingsfeiten en de context – uw broer zou lid zijn van de cultgroep Eiye en uw zus zou vermoord zijn, omwille van zijn lidmaatschap, door de cultgroep Aye – grotendeels zijn gebaseerd op uw veronderstellingen, waarvoor u amper concrete elementen of aanwijzingen aanbrengt. Immers, u was niet op de hoogte dat uw broer betrokken was in een cultgroep (NPO, p. 16). Na de moord op uw zus, vond u een dreigbrief afkomstig van Aye, waarin stond dat ze op zoek waren naar uw broer (NPO, p. 16-20). Gevraagd waarom Aye uw broer zocht, antwoordt u: "ik weet niet welke belofte hij heeft gedaan." Gevraagd hoe u wist dat hij behoorde tot een cultgroep, antwoordt u: "tot op die dag dat ze mijn zus hebben vermoord, wist ik dat niet. Maar, ik zag dan het logo op die brief en dan wist ik het. Ik wist het eerst niet" (NPO, p. 19). Gevraagd hoe u dan wist dat uw broer lid was van Eiye, antwoordt u: "ah, omwille van die brief. (...) Ik weet dat dat is wat ze doen. Ik hoorde dat. Ze zoeken mensen. Ze vermoorden en dan geven ze die brief. Wanneer je zo'n brief vindt, weet je dat het van de andere groep komt. Ik weet dat er maar twee groepen zijn. Dus, als Aye de brief achterlaat, dan behoort hij tot Eiye." U verklaart uitdrukkelijk dat het niet vermeld stond op de brief dat uw broer lid was van Eiye (NPO, p. 20). Het CGVS stelt vast dat de gehele context van de moord op uw zus, inclusief uw broer zijn lidmaatschap van Eiye, gebaseerd is op de dreigbrief, dewelke volgens u afkomstig was van Aye omdat hun logo hierop stond.

Het CGVS stelt echter vast dat u uw verklaringen omtrent de dreigbrief herhaaldelijk aanpast, wat de geloofwaardigheid sterk ondermijnt. Aanvankelijk verklaart u dat de moordenaars van uw zus een brief hadden achtergelaten, waarin stond dat zij was vermoord om een boodschap te sturen naar uw broer en dat indien hij niet aanwezig was bij hun volgende bezoek dat ze eender wie wel aanwezig was, zouden vermoorden (NPO, p. 16). U wordt gevraagd wat er exact op de brief stond: "dat ze mijn zus hadden vermoord om een boodschap te sturen naar mijn broer, omdat ze hem niet vonden, en dat als ze terugkwamen en mijn broer er weer niet was, dat ze eender wie zouden vermoorden." Er wordt u vervolgens uitdrukkelijk gevraagd of er nog iets anders op de brief stond, waarop u ontkennend antwoordt (NPO, p. 17). U stelt daarna plotseling dat er op de brief toch ook een sticker zat en dat u daardoor wist van wie de brief afkomstig was (NPO, p. 18), namelijk Eiye (NPO, p. 18). Gevraagd om de sticker te beschrijven, te tekenen of te schetsen, maakt u een tekening (zie 'notities VZ bij NPO d.d. 24/08/2022' in het administratief dossier) en vertelt hierbij: "goh, ja ik kan niet goed tekenen. Het is moeilijk. Maar, dit is een 'batu,' een wapen dat ze gebruiken om te vechten." U stelt dat een 'batu' gebruikt wordt om hout te kappen: "een bijl, een machete." Uw tekening komt inderdaad overeen met één bijl (NPO, p. 18). Later nogmaals gevraagd naar het logo, verwijst u opnieuw naar uw tekening: "dit was het logo dat op de brief stond" (één batu) en stelt dat de bedreiging eronder stond (NPO, p. 19). Ter bevestiging door de Protection Officer gevraagd of het dus één bijl, namelijk het logo, en dan de bedreiging eronder op de brief stond en niets anders, antwoordt u bevestigend (NPO, p. 19). In tegenstelling tot uw eerste verklaring, stelt u nu plotseling dat het logo en de dreigbrief afkomstig zijn van Aye, dus niet Eiye (NPO, p. 19). Gevraagd of u wist dat dit het logo was van Aye, antwoordt u 'ja.' Gesteld door de Protection Officer dat de naam er niet opstond, wijst u opnieuw naar uw tekening (één batu) en antwoordt u: "het is ingewikkeld om het uit te leggen. De naam stond eronder" (NPO, p. 19-20). De Protection Officer vat hierop nogmaals uw verklaringen samen, namelijk dat het logo dus één bijl was en dan Aye eronder, stelt u nu ineens: "nee, het waren twee bijlen. Twee bijlen in een kruis ('X') en dan de naam eronder" (NPO, p. 20). Het CGVS merkt op dat u herhaaldelijk uw antwoorden aanpast naargelang de vraagstelling en uw verhaal: u gaat van een brief met enkel een bedreiging, naar een bedreiging en een sticker van Eiye, naar een beschrijving van het logo van Aye als één batu/bijl, naar één batu/bijl met de naam Aye onder, naar twee bijlen in een kruis en Aye eronder.

Bovenstaande herhaaldelijk wisselende verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de cults waarbij uw broer betrokken zou zijn reeds sterk. Er kan echter geheel geen geloof meer aan worden gehecht wanneer uw verklaringen ook tegenstrijdig blijken te zijn met de beschikbare landeninformatie (zie blauwe map van het administratief dossier). Immers, de term 'Aye' is verbonden aan de cultgroep 'Black Axe'. Het logo heeft een gele achtergrond waartegen een bijl op een ketting tussen twee (geboeide) handen slaat. Het betreft hier bovendien ook geen vergissing met het logo van 'Eiye' ('The Supreme Eiye Confraternity' of 'Airlords'), gezien in hun logo een vogel centraal staat. In tegenstelling, het logo dat u beschrijft toont meer gelijkenissen met het logo van 'Supreme Vikings Confraternity,' waarbij wél twee bijlen staan. Doch, staat er op dit logo ook centraal een schip én de naam van de groep, elementen waarvan men verwacht dat u zich die wel zou herinneren.

Ook uw overige verklaringen omtrent de cultgroepen blijken vaag of foutief. Ten eerste, is uw bewering dat er maar twee cultgroepen in Nigeria zijn (NPO, p. 21), geheel incorrect. Het is inderdaad zo dat er

een rivaliteit bestaat tussen 'Black Axe' ('Aye') en 'The Supreme Eiyé Confraternity' ('Eiye'), doch zijn dit absoluut niet de enige twee cultgroepen in Nigeria (zie landeninformatie). Ten tweede, wordt er u gevraagd of de groepen 'Aye' en 'Eiye' nog gekend zijn onder een andere naam, waarop u ontkennend antwoordt en stelt dat u enkel die naam kent en dat ze soms gele baret en blauwe baret worden genoemd (NPO, p. 21). U bent dus niet in staat om (één van) hun volledige namen te geven. Ten derde, verklaart u dat 'Eiye' wordt geassocieerd met de kleur blauw (blauwe baret) en 'Aye' met de kleur geel (gele baret) (NPO, p. 21). Landeninformatie bevestigt dat 'Eiye' inderdaad wordt geassocieerd met de kleur blauw, maar – in tegenstelling – 'Black Axe' wordt geassocieerd met de kleur zwart. Hun baret is zwart met daarop het gele logo (zie landeninformatie). Landeninformatie stelt verder dat de kleur geel wordt geassocieerd met de cultgroep Bucaneers, dewelke inderdaad ook een gele baret hebben (zie landeninformatie).

Zoals hierboven werd uiteengezet, vormt het logo op de dreigbrief de kern van uw verhaal. Immers, hieruit (en enkel hieruit) heeft u afgeleid dat uw zus werd vermoord door de cultgroep Aye én dat uw broer behoorde tot de rivaliserende cultgroep Eiye. Er mag dan ook verwacht worden dat u het logo, de enige informatie waaruit u conclusies kon trekken over het overlijden van uw zus en de betrokkenheid van uw broer, accuraat kan beschrijven. De vaststelling dat uw verklaringen omtrent het logo niet geloofwaardig zijn, maken dat er ook aan de rest van uw verhaal en de context waarbinnen uw zus zou vermoord zijn, geen geloof meer kan gehecht worden.

Bovenstaande vaststelling met betrekking tot de geloofwaardigheid van de aangehaalde vervolgingsfeiten wordt verder ondersteund door onderstaande onwaarschijnlijke en tegenstrijdige verklaringen.

Ten eerste, u verklaart aanvankelijk – tot driemaal toe – dat u niet wist dat uw jongere broer betrokken was in een cult (NPO, p. 16-17, 19) en dit pas heeft ontdekt omdat hij werd gezocht door Aye, de rivaliserende cultgroep van Eiye. Geconfronteerd door de Protection Officer of u absoluut nooit iets heeft gemerkt van uw broer zijn betrokkenheid, stelt u nu plotseling: "soms als hij in de living was, kreeg hij een oproep. Hij wou dan privé bellen. Ook, hoe hij zich kleepte. Ik dacht er soms aan. Maar, ik kon het niet zeggen. Toen ik die brief zag, wist ik dat het waar was" (NPO, p. 20). Gesteld dat een wens om privé te bellen niet noodzakelijk betekent dat iemand betrokken is bij cults en of er dus nog andere zaken waren, stelt u ook: "ja, maar ook, sommigen van zijn vrienden kennen mij. Ik weet niet of ze cult zijn. Cults hebben wel een 'handshake.' Ik zag zijn vrienden die 'handshakes' doen. Ik zag dat als zijn vrienden langskwamen bij hem, dat ze die handshake deden." Gevraagd om welke handshake het dan ging, antwoordt u dat u geen lid bent, dus dit niet weet. De Protection Officer verduidelijkt hierop de vraag, namelijk wat u ze zag doen dat u daaruit afleidde dat het om een cult-handshake ging, antwoordt u ontwijkend: "ik kan het niet beschrijven. Ik weet dat elke groep een aparte handshake heeft en dan een knuffel. Ik zag dat. Maar, ik kan het niet aan u uitleggen nu" (NPO, p. 20-21). Gevraagd naar uw opmerking over de kledij van uw broer, antwoordt u dat Eiye zich in het blauw kleed, namelijk een blauwe beret en een blauwe short (NPO, p. 21). Gevraagd of er nog iets anders was, stelt u dat uw broer ook laat thuiskwam en dat u zelfs niet zeker was of hij wel naar zijn werk ging (NPO, p. 21). Gevraagd of u ooit aan uw broer heeft gevraagd of hij een cultist is, antwoordt u dat u niet de moed had om dit te vragen (NPO, p. 21). De Protection Officer confronteerde u hierop met uw eigen verklaringen, namelijk dat u zelf stelt dat cults gevaarlijk zijn en u woonde samen met uw broer, en of u dan niet bij uw broer wou informeren of u en uw zus ook in gevaar waren, antwoordt u dat uw broer veel rookte en dronk en soms ook boos werd, dat het een probleem zou geven als u hierom vroeg. Gevraagd of u het dan aan iemand anders heeft gevraagd, stelt u dat u ook niet de moed had om het aan zijn vrienden te vragen (NPO, p. 21). Opnieuw lijkt u uw antwoorden aan te passen naargelang de vraagstelling. Bovendien, blijven uw verklaringen vaag en bij veronderstellingen.

Tot slot, zijn ook uw verklaringen omtrent het optreden van de politie merkwaardig. Zo verklaart u dat toen u thuiskwam, de politie reeds vertrokken was en het lichaam van uw zus had meegenomen (NPO, p. 16). U verklaart noch contact te hebben gehad met de politie op dat moment, noch op enig later punt (NPO, p. 16, 22-23). Gevraagd of het niet opvallend is dat de politie de dreigbrief niet heeft meegenomen, antwoordt u: "ik weet het niet. De moord... Mijn zus kwam uit de kamer. Toen ik thuiskwam, zag ik dat er bloed lag aan de voordeur, dat de moord daar was gebeurd. Ik weet niet of de politie is verder gegaan, verder dan de voordeur waar de moord was gebeurd. Ik weet niet of de politie in de woonkamer is geweest. Ik was er niet bij toen het gebeurde" (NPO, p. 22). Gevraagd of het niet opvallend is dat de politie u niet wou interviewen over wat er is gebeurd, antwoordt u: "ze hebben me niet gezien. De buur heeft eerst de politie gebeld. Ik heb mijn zus ook niet gezien. Ze waren al weg" (NPO, p. 23). Het CGVS merkt op dat uw verklaringen betreffende het optreden van de politie minstens opvallend zijn te noemen. Immers, uit landeninformatie komt duidelijk naar voren dat de politiediensten weldegelijk optreden tegen cultgroepen. Zo werd in 2004 de 'Secret Cult and Cult Related Activities (Prohibition) Bill' aangenomen in het parlement, hetgeen ongeveer 100 cultgroepen verbiedt. U stelt zelf dat cultgroepen verboden zijn in Nigeria (NPO, p. 22). Bovendien zijn er verscheidene (en soms zelfs

massale) berichten met betrekking tot arrestaties van cult-leden door de politie (zie landeninformatie). Gevraagd waarom u geen hulp heeft gezocht bij de politie, antwoordt u: "ik was in schok en ik was bang." Gevraagd of er nog een andere reden was, antwoordt u 'nee' (NPO, p. 23). Gevraagd of het niet eenvoudiger zou zijn om eerst naar de Nigeriaanse autoriteiten te gaan, of ergens anders in Nigeria te gaan wonen vooraleer u uw gehele leven daar achterlaat, antwoordt u simpelweg: "het was niet veilig voor mij" (NPO, p. 24).

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen – m.b.t. de ernst, actualiteit en geloofwaardigheid van de aangehaalde vervolgingsfeiten en vrees – maken dat er in uw hoofd geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie EASO Nigeria Security Situation van juni 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/coi-report-nigeria-security-situation-v11-june-2021> en de EASO Country Guidance Note: Nigeria van oktober 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidancenigeria-october-2021>) blijkt dat op het Nigeriaanse grondgebied op verschillende plekken en in verschillende staten conflicten plaatsvinden van diverse aard en waarin diverse actoren een rol spelen: Islamitische groeperingen, waaronder Boko Haram en splintergroeperingen zoals Jama'at Ahl as-Sunnah lid-Da'wah wa'l-Jihad (JAS), Ansura, Islamic State West Africa Province (ISWAP) en Bakura die actief zijn in het noordoosten; conflicten in het noordwesten waarbij groepen herders, burgerwachten, criminele bendes, alsook Islamitische groeperingen betrokken zijn; etnisch geweld tussen de gemeenschappen van nomadische veehoeders en landbouwers in het noordwesten en vanuit de Middle Belt naar het zuiden; militante acties in de Nigerdelta; en separatistische Biafra-agitatie in het zuidoosten. Het onderscheid tussen criminele gewapende groepen, bendes, bandieten, gemeenschapsmilities, herders en boeren en burgerwachten is niet altijd duidelijk. De grenzen tussen deze groepen vervagen steeds meer. Uit deze informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van deze conflicten in Nigeria regionaal erg verschillend is.

De gehanteerde informatie stelt dat er in Nigeria geen deelstaten zijn waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken deelstaat louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

In een aantal deelstaten zoals Borno, Adamawa, Yobe, Kaduna, Katsina, Zamfara en Benue, vindt willekeurig geweld plaats, al dan niet op grote schaal, maar de "loutere aanwezigheid" in deze deelstaten is ontoereikend om een reëel risico te lopen slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja zijn regio's waar er zich weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen voordoen en waarin diverse actoren kunnen betrokken zijn maar waar in het algemeen geen reëel risico bestaat dat een burger wordt getroffen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de deelstaat Edo actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de deelstaat Edo aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen, maakt dat in uw hoofd geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

U legt verscheidene documenten – uw geboorteakte en leeftijdsverklaring, D.'s geboorteakte en een attest m.b.t. uw verzoek tot internationale bescherming in Frankrijk – neer, dewelke uw verklaringen omtrent uw identiteit en nationaliteit, alsook van D., en uw reisweg ondersteunen.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u

werden verstuurd op 2 september 2022. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 48 tot en met 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de beginselen van behoorlijk bestuur zijnde het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster volhardt in haar verklaringen. Ze geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht deze vervolgens te weerleggen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.2.3. Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.2.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.2.4.1. Verzoekster vreest bij terugkeer naar Nigeria net zoals haar zus vermoord te worden door de cultgroep Aye omdat ze op zoek zijn naar haar broer die lid is van de rivaliserende cultgroep Eiye.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters vluchtrelaas en de daaraan gekoppelde vervolgingsproblemen.

Er moet vastgesteld worden dat verzoekster met haar betoog niet verder komt dan het grotendeels volharden in haar verklaringen op het CGVS en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Zij stelt hiermee echter op geen enkele wijze in concreto de pertinente vaststellingen in een ander daglicht.

2.2.4.2. Vooreerst wordt op correcte wijze in de bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoeksters desinteresse in de vervolgingsfeiten, gezien het feit dat zij zich niet of amper heeft geïnformeerd, de ernst van haar vrees reeds ondermijnt:

“Zo verklaart u dat toen u thuiskwam, de politie reeds vertrokken was en het lichaam van uw zus had meegenomen (NPO, p. 16). Gevraagd of u met de politie over de moord heeft gesproken, antwoordt u ontkennend (NPO, p. 16). Gevraagd of u nog naar het lichaam van uw zus bent gaan kijken, antwoordt u opnieuw ontkennend (NPO, p. 22). Gevraagd of u nog bij de politie heeft geïnformeerd, antwoordt u opnieuw ontkennend en stelt dat u ze niet heeft gezien. Gevraagd of u erna nog heeft gebeld of bent langs geweest, antwoordt u nogmaals ontkennend (NPO, p. 22). Gevraagd of u nog iets meer heeft gedaan om te informeren naar uw problemen, antwoordt u: “ik had mijn telefoon meegenomen, maar ik ben die telefoon verloren. Ik heb dan ook veel contacten verloren. Ik bel naar een vriend en die gaat dan naar mijn vader. Hij zegt me dat hij niets heeft gehoord van mijn broer, of hij zelfs nog in leven is. Ik heb ook niets gehoord” (NPO, p. 23). Uw gebrek aan betrokkenheid is niet verenigbaar met uw bewering uw land te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging.”

Verzoekster repliceert dat haar gedragingen niet dienen te wijzen op een gebrek aan ‘betrokkenheid’ of ‘ernst’ zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld. Verzoekster meent dat ze haar reactie op de dood van haar zus duidelijk heeft omschreven tijdens het persoonlijk onderhoud. Ze stelt dat haar verklaringen niet wijzen op een gebrek aan betrokkenheid of aan ernst van de feiten die zich hebben afgespeeld. Verzoekster meent dat ze erg terughoudend en angstig was toen ze de dood van haar zus vernam omdat zijzelf een direct gevaar liep om hetzelfde lot te ondergaan als haar zus. Ze meent dat ze daarom direct maatregelen nam toen zij beseftte dat haar broer betrokken was bij de rivaliserende cultgroep Eiye. Verzoekster stelt dat ze reisde naar een vriendin in Lagos en derhalve Benin City verliet. Ze meent dat ze geen beroep kon doen op de lokale autoriteiten omdat een effectieve rechtsbescherming ontbreekt. Verzoekster betoogt dat het net erg bevreemdend zou zijn dat ze nog in haar huis of omgeving in Benin City zou blijven na directe bedreigingen die werden geuit door de rivaliserende cultgroep. Ze stelt dat ze vertrok wat een logische reactie is en ze daarom geen contact meer opnam met de politie omtrent de dood van haar zus noch is zij naar het lichaam van haar zus gaan kijken.

Verzoekster kan hier allerminst overtuigen. Vooreerst verschoont haar betoog niet het feit dat ze een onverschillige houding aannam na de moord op haar zus. Immers kan van een verzoekster om internationale bescherming die stelt te vrezen voor haar leven, worden verwacht dat die gedetailleerde en essentiële informatie tracht te vergaren over elementen die de kern uitmaken van haar vrees, in casu de moord op verzoeksters zus. Verzoekster betwist noch weerlegt dat zij niet met de politie heeft gesproken over de moord op haar zus en heeft nagelaten zich enigszins te informeren bij de politie zodat ze met haar betoog geenszins afbreuk kan doen aan voorgaande concrete bevindingen. Bovendien kan inzake verzoeksters betoog dat zij geen beroep kon doen op de lokale autoriteiten omdat een effectieve rechtsbescherming ontbreekt gewezen worden op de vaststellingen onder punt 2.2.4.5. (infra).

2.2.4.3. Voorts wordt met reden gemotiveerd dat er sterk wordt getwijfeld aan de actualiteit van verzoeksters vrees:

“Immers, de aangehaalde vervolgingsfeiten dateren van ruim zeven jaar (d.d. september 2015) geleden (NPO, p. 16). Zowel u als uw ouders hebben sindsdien niets meer van uw broer vernomen (NPO, p. 11, 17). Met uw ouders, dewelke ook woonachtig zijn in Benin City, gaat het goed (NPO, p. 9). U verklaart dat in 2019 of 2020 iemand u via Facebook heeft gecontacteerd en gevraagd naar uw broer (NPO, p. 17). Doch kan er sterk aan dit contact getwijfeld worden aangezien u eerder uitdrukkelijk had verklaard met niemand in Nigeria – buiten een vriendin en uw ouders – contact te hebben of te hebben gehad sinds u daar bent vertrokken (NPO, p. 13). Geconfronteerd met de twijfels omtrent de actualiteit van uw vrees, antwoordt u: “ja, omdat ze (de ouders van VZ) veilig zijn en ze leven ook in het dorp. De vrienden

van mijn broer kennen mijn ouders en hun woonplaats niet. Mijn vader verlaat ook het dorp niet." Nochtans, had u vlak ervoor wel verklaard: "de cults over heel Nigeria zijn. De meeste vrienden van mijn broer kennen mij. Maar, ik weet wel niet of ze lid zijn van een cult. (...) Ze kunnen me contacteren, want cultists zijn overal in Nigeria. Ik weet het." Hierop gevraagd door de Protection Officer of u dan ook niet veilig zou zijn in het dorp, antwoordt u: "ik weet het niet" (NPO, p. 24)."

In het verzoekschrift wordt benadrukt dat verzoeksters zus reeds het slachtoffer werd van de rivaliserende cultgroep omwille van haar broer. Verzoekster betoogt dat haar zus werd vermoord net omwille van haar broer en haar ouders dusver relatief veilig konden verblijven in Nigeria, hetgeen niet betekent dat verzoekster ook veilig zou zijn bij een terugkeer naar haar land van herkomst. Verzoekster stelt immers dat het niet duidelijk is waar haar broer momenteel verblijft en welke positie hij momenteel binnen de cultgroep heeft opgebouwd. Ze meent dat het daarom geenszins uit te sluiten is dat verzoekster hetzelfde lot als haar zus zou ondergaan. Verzoekster stelt dat de cultgroep wijdverspreid is en het geweld niet schuwt, zoals reeds gebleken is waardoor dit een reëel risico uitmaakt.

Verder beaamt verzoekster dat er inderdaad jaren verstreken zijn sinds de moord op haar zus waardoor zij ook eerlijk heeft verklaard dat ze de mate van het actuele gevaar en risico niet volledig kan inschatten door te antwoorden tijdens haar persoonlijk onderhoud: *"ik weet het niet"*. Verzoekster stelt dat de actuele situatie haar niet volledig bekend is, zij betoogt dat dit echter geen afbreuk doet aan de ernst van haar vrees die zij terecht heeft op heden omwille van de redenen die zij eerder in haar verzoekschrift aanhaalde. Verzoekster stelt dat deze onzekerheid door het CGVS onterecht wordt aangehaald als een reden om het actuele karakter van de vrees van verzoekster in twijfel te trekken.

Door te volharden in haar verklaringen en haar vrees te benadrukken kan verzoekster geen afbreuk doen aan verweerders vaststellingen.

De Raad stelt vast dat verzoeksters betoog geen afdoende verklaring biedt voor het feit dat verzoekster bij een terugkeer naar Nigeria vreest het slachtoffer te worden van de cultgroep Aye, maar haar ouders nog steeds veilig kunnen wonen in Nigeria. Daarenboven brengt verzoekster geen dienstige elementen bij die aantonen dat haar vrees nog steeds actueel zou zijn, waardoor haar betoog de pertinente bevindingen in de bestreden beslissing hieromtrent niet kan ombuigen.

2.2.4.4. In de bestreden beslissing wordt verder terdege gewezen op de tegenstrijdigheden in verzoeksters verklaringen en de beschikbare landeninformatie waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan de vervolgingsfeiten:

"Vooreerst, dient er te worden opgemerkt dat u uw verklaringen omtrent de aangehaalde vervolgingsfeiten en de context – uw broer zou lid zijn van de cultgroep Eiye en uw zus zou vermoord zijn, omwille van zijn lidmaatschap, door de cultgroep Aye – grotendeels zijn gebaseerd op uw veronderstellingen, waarvoor u amper concrete elementen of aanwijzingen aanbrengt. Immers, u was niet op de hoogte dat uw broer betrokken was in een cultgroep (NPO, p. 16). Na de moord op uw zus, vond u een dreigbrief afkomstig van Aye, waarin stond dat ze op zoek waren naar uw broer (NPO, p. 16-20). Gevraagd waarom Aye uw broer zocht, antwoordt u: "ik weet niet welke belofte hij heeft gedaan." Gevraagd hoe u wist dat hij behoorde tot een cultgroep, antwoordt u: "tot op die dag dat ze mijn zus hebben vermoord, wist ik dat niet. Maar, ik zag dan het logo op die brief en dan wist ik het. Ik wist het eerst niet" (NPO, p. 19). Gevraagd hoe u dan wist dat uw broer lid was van Eiye, antwoordt u: "ah, omwille van die brief. (...) Ik weet dat dat is wat ze doen. Ik hoorde dat. Ze zoeken mensen. Ze vermoorden en dan geven ze die brief. Wanneer je zo'n brief vindt, weet je dat het van de andere groep komt. Ik weet dat er maar twee groepen zijn. Dus, als Aye de brief achterlaat, dan behoort hij tot Eiye." U verklaart uitdrukkelijk dat het niet vermeld stond op de brief dat uw broer lid was van Eiye (NPO, p. 20). Het CGVS stelt vast dat de gehele context van de moord op uw zus, inclusief uw broer zijn lidmaatschap van Eiye, gebaseerd is op de dreigbrief, dewelke volgens u afkomstig was van Aye omdat hun logo hierop stond.

Het CGVS stelt echter vast dat u uw verklaringen omtrent de dreigbrief herhaaldelijk aanpast, wat de geloofwaardigheid sterk ondermijnt. Aanvankelijk verklaart u dat de moordenaars van uw zus een brief hadden achtergelaten, waarin stond dat zij was vermoord om een boodschap te sturen naar uw broer en dat indien hij niet aanwezig was bij hun volgende bezoek dat ze eender wie wel aanwezig was, zouden vermoorden (NPO, p. 16). U wordt gevraagd wat er exact op de brief stond: *"dat ze mijn zus hadden vermoord om een boodschap te sturen naar mijn broer, omdat ze hem niet vonden, en dat als ze terugkwamen en mijn broer er weer niet was, dat ze eender wie zouden vermoorden."* Er wordt u vervolgens uitdrukkelijk gevraagd of er nog iets anders op de brief stond, waarop u ontkennend antwoordt (NPO, p. 17). U stelt daarna plotseling dat er op de brief toch ook een sticker zat en dat u daardoor wist van wie de brief afkomstig was (NPO, p. 18), namelijk Eiye (NPO, p. 18). Gevraagd om de sticker te beschrijven, te tekenen of te schetsen, maakt u een tekening (zie 'notities VZ bij NPO d.d. 24/08/2022' in het administratief dossier) en vertelt hierbij: *"goh, ja ik kan niet goed tekenen. Het is moeilijk. Maar, dit is een 'batu,' een wapen dat ze gebruiken om te vechten."* U stelt dat een 'batu'

gebruikt wordt om hout te kappen: "een bijl, een machete." Uw tekening komt inderdaad overeen met één bijl (NPO, p. 18). Later nogmaals gevraagd naar het logo, verwijst u opnieuw naar uw tekening: "dit was het logo dat op de brief stond" (één batu) en stelt dat de bedreiging eronder stond (NPO, p. 19). Ter bevestiging door de Protection Officer gevraagd of het dus één bijl, namelijk het logo, en dan de bedreiging eronder op de brief stond en niets anders, antwoordt u bevestigend (NPO, p. 19). In tegenstelling tot uw eerste verklaring, stelt u nu plotseling dat het logo en de dreigbrief afkomstig zijn van Aye, dus niet Eiye (NPO, p. 19). Gevraagd of u wist dat dit het logo was van Aye, antwoordt u 'ja.' Gesteld door de Protection Officer dat de naam er niet opstond, wijst u opnieuw naar uw tekening (één batu) en antwoordt u: "het is ingewikkeld om het uit te leggen. De naam stond eronder" (NPO, p. 19-20). De Protection Officer vat hierop nogmaals uw verklaringen samen, namelijk dat het logo dus één bijl was en dan Aye eronder, stelt u nu ineens: "nee, het waren twee bijlen. Twee bijlen in een kruis ('X' en dan de naam eronder" (NPO, p. 20). Het CGVS merkt op dat u herhaaldelijk uw antwoorden aanpast naargelang de vraagstelling en uw verhaal: u gaat van een brief met enkel een bedreiging, naar een bedreiging en een sticker van Eiye, naar een beschrijving van het logo van Aye als één batu/bijl, naar één batu/bijl met de naam Aye onder, naar twee bijlen in een kruis en Aye eronder.

Bovenstaande herhaaldelijk wisselende verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de cults waarbij uw broer betrokken zou zijn reeds sterk. Er kan echter geheel geen geloof meer aan worden gehecht wanneer uw verklaringen ook tegenstrijdig blijken te zijn met de beschikbare landeninformatie (zie blauwe map van het administratief dossier). Immers, de term 'Aye' is verbonden aan de cultgroep 'Black Axe'. Het logo heeft een gele achtergrond waartegen een bijl op een ketting tussen twee (geboeide) handen slaat. Het betreft hier bovendien ook geen vergissing met het logo van 'Eiye' ('The Supreme Eiye Confraternity' of 'Airlords'), gezien in hun logo een vogel centraal staat. In tegenstelling, het logo dat u beschrijft toont meer gelijkenissen met het logo van 'Supreme Vikings Confraternity,' waarbij wél twee bijlen staan. Doch, staat er op dit logo ook centraal een schip én de naam van de groep, elementen waarvan men verwacht dat u zich die wel zou herinneren.

Ook uw overige verklaringen omtrent de cultgroepen blijken vaag of foutief. Ten eerste, is uw bewering dat er maar twee cultgroepen in Nigeria zijn (NPO, p. 21), geheel incorrect. Het is inderdaad zo dat er een rivaliteit bestaat tussen 'Black Axe' ('Aye') en 'The Supreme Eiye Confraternity' ('Eiye'), doch zijn dit absoluut niet de enige twee cultgroepen in Nigeria (zie landeninformatie). Ten tweede, wordt er u gevraagd of de groepen 'Aye' en 'Eiye' nog gekend zijn onder een andere naam, waarop u ontkennend antwoordt en stelt dat u enkel die naam kent en dat ze soms gele baret en blauwe baret worden genoemd (NPO, p. 21). U bent dus niet in staat om (één van) hun volledige namen te geven. Ten derde, verklaart u dat 'Eiye' wordt geassocieerd met de kleur blauw (blauwe baret) en 'Aye' met de kleur geel (gele baret) (NPO, p. 21). Landeninformatie bevestigt dat 'Eiye' inderdaad wordt geassocieerd met de kleur blauw, maar – in tegenstelling – 'Black Axe' wordt geassocieerd met de kleur zwart. Hun baret is zwart met daarop het gele logo (zie landeninformatie). Landeninformatie stelt verder dat de kleur geel wordt geassocieerd met de cultgroep Bucaneers, dewelke inderdaad ook een gele baret hebben (zie landeninformatie).

Zoals hierboven werd uiteengezet, vormt het logo op de dreigbrief de kern van uw verhaal. Immers, hieruit (en enkel hieruit) heeft u afgeleid dat uw zus werd vermoord door de cultgroep Aye én dat uw broer behoorde tot de rivaliserende cultgroep Eiye. Er mag dan ook verwacht worden dat u het logo, de enige informatie waaruit u conclusies kon trekken over het overlijden van uw zus en de betrokkenheid van uw broer, accuraat kan beschrijven. De vaststelling dat uw verklaringen omtrent het logo niet geloofwaardig zijn, maken dat er ook aan de rest van uw verhaal en de context waarbinnen uw zus zou vermoord zijn, geen geloof meer kan gehecht worden."

Verzoekster stelt te wijzen op de verklaringen die zij heeft afgelegd tijdens haar persoonlijk onderhoud, waaruit blijkt dat zij aan haar medewerkingsverplichting heeft voldaan. Ze betoogt dat een centraal element inderdaad de dreigbrief vormt die werd gevonden na de moord op haar zus. Verzoekster stelt dat deze feiten zich afspeelden in september 2015, bijna zeven jaar alvorens het persoonlijk onderhoud plaatsvond. Verzoekster meent dat tijdens het persoonlijk onderhoud detailvragen gesteld werden over de brief, zoals het symbool dat erop werd vermeld en de precieze omschrijving van de tekst. Verzoekster betoogt dat de detailvragen door het verloop van tijd, moeilijk per direct te beantwoorden waren, temeer zij slechts beperkt onderwijs heeft genoten. Verzoekster meent dat door de bijvragen die gesteld werden zij zich steeds meer herinnerde en preciezer wist wat er op de brief stond, zoals het logo van de cultgroep. Verzoekster meent dat dit waarachtig is. Ze betoogt dat indien iemand een leugenachtig verhaal vertelt die persoon immers zal neigen zijn verklaringen niet aan te passen en krampachtig vast te houden aan de verklaringen die reeds werden afgelegd. Verzoekster stelt dat zij dit niet heeft gedaan en meent dat ze zich gaandeweg door het stellen van meer vragen meer kon herinneren. Ze betoogt dat de 'herhaaldelijke aanpassingen', waarover het CGVS sprak niet van die aard zijn om de geloofwaardigheid van haar relaas te ontnemen.

Voorts betoogt verzoekster dat ze naar haar beste vermogen een antwoord heeft proberen formuleren op de vragen die haar gesteld werden. Ze meent dat haar geen resultaatsverplichting kan worden opgelegd om alle gestelde vragen op een juiste manier te beantwoorden, zoals de kennisvragen over de cultgroepen. Ze meent echter dat het erop aankomt om de geloofwaardigheid van de verklaringen die zij heeft afgelegd te toetsen aan haar persoonlijke situatie. Ze stelt dat het bovendien haar broer was die bij de cultgroep betrokken was. Verzoekster meent dat ze hierbij betrokken werd omwille van de moord op haar zus. Ze stelt dat ze voordien enkel vage vermoedens had en confronteerde haar jongere broer hier niet mee door een gebrek aan 'moed' zoals ze eerder verklaarde. Verzoekster vervolgt dat ze daarom verteld heeft wat ze hiervan zelf wist, ongeacht of dit volledig in overeenstemming is met de landeninformatie. Ze betoogt dat het immers van belang is om na te gaan of haar verklaringen geloofwaardig zijn, niet of zij een omvattende kennis heeft van de cultgroepen in Nigeria. Verzoekster stelt dat dit in het bijzonder geldt omdat zij zelf geen lid was van een cult en zij daarom slechts een aantal zaken op indirecte manier weet over Aye of Eiye, zoals bijvoorbeeld de 'handshakes' die zij haar broer zag uitvoeren. Verzoekster betoogt ten slotte dat er met deze persoonlijke omstandigheden onvoldoende rekening gehouden werd in de bestreden beslissing, ze meent dat dit ook blijkt uit de beoordeling die werd gemaakt omtrent de 'onwaarschijnlijke en tegenstrijdige verklaringen' die ze zou hebben afgelegd.

Verzoeksters betoog is niet afdoende.

Zo kunnen het lange tijdsverloop tussen de gebeurtenissen en het persoonlijk onderhoud, het gegeven dat verzoekster slechts beperkt onderwijs zou hebben genoten en haar gebrek aan moed, niet verschonen dat verzoekster gebrekkige en tegenstrijdige verklaringen aflegde over de cultgroepen en in samenhang daarmee de vervolgingsfeiten in haar hoofde. Immers kan van een verzoekster om internationale bescherming verwacht worden dat die gedetailleerde en doorleefde verklaringen aflegt over de kernelementen van haar vrees, waaronder de dreigbrief. In casu blijft verzoekster hiertoe in gebreke. Daarenboven stipt de Raad nog aan dat verzoekster verklaarde tot haar vijftien, zestien jaar naar school te zijn gegaan, waardoor wel enigszins consistente en eenduidige verklaringen kunnen verwacht worden, te meer gelet op de moord op haar zus hetgeen een ingrijpende gebeurtenis betreft en gelet op het feit dat zij zelf ook bevestigt dat de dreigbrief een centraal element betreft (persoonlijk onderhoud, p. 5). In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt wordt bovendien van haar geen alomvattende kennis van de cultroepen verwacht doch gelet op de door haar geschetste context, en de landeninformatie in acht genomen, kan redelijkerwijze verwacht worden dat verzoekster nauwkeurige en aannemelijke verklaringen kan afleggen over de betrokken cultgroepen die zouden hebben geleid tot de moord op haar zus, de verdwijning van haar broer en haar eigen vertrek. Dat verzoekster geen correcte, consistente en eenduidige verklaringen kan afleggen hieromtrent doet ernstig afbreuk aan haar vluchtrelaas.

2.2.4.5. Tot slot treedt de Raad volgende motieven in de bestreden beslissing betreffende verzoeksters tegenstrijdige en merkwaardige verklaringen integraal bij:

"Ten eerste, u verklaart aanvankelijk – tot driemaal toe – dat u niet wist dat uw jongere broer betrokken was in een cult (NPO, p. 16-17, 19) en dit pas heeft ontdekt omdat hij werd gezocht door Aye, de rivaliserende cultgroep van Eiye. Geconfronteerd door de Protection Officer of u absoluut nooit iets heeft gemerkt van uw broer zijn betrokkenheid, stelt u nu plotseling: "soms als hij in de living was, kreeg hij een oproep. Hij wou dan privé bellen. Ook, hoe hij zich kleepte. Ik dacht er soms aan. Maar, ik kon het niet zeggen. Toen ik die brief zag, wist ik dat het waar was" (NPO, p. 20). Gesteld dat een wens om privé te bellen niet noodzakelijk betekent dat iemand betrokken is bij cults en of er dus nog andere zaken waren, stelt u ook: "ja, maar ook, sommigen van zijn vrienden kennen mij. Ik weet niet of ze cult zijn. Cults hebben wel een 'handshake.' Ik zag zijn vrienden die 'handshakes' doen. Ik zag dat als zijn vrienden langskwamen bij hem, dat ze die handshake deden." Gevraagd om welke handshake het dan ging, antwoordt u dat u geen lid bent, dus dit niet weet. De Protection Officer verduidelijkt hierop de vraag, namelijk wat u ze zag doen dat u daaruit afleidde dat het om een cult-handshake ging, antwoordt u ontwijkend: "ik kan het niet beschrijven. Ik weet dat elke groep een aparte handshake heeft en dan een knuffel. Ik zag dat. Maar, ik kan het niet aan u uitleggen nu" (NPO, p. 20-21). Gevraagd naar uw opmerking over de kledij van uw broer, antwoordt u dat Eiye zich in het blauw kleed, namelijk een blauwe beret en een blauwe short (NPO, p. 21). Gevraagd of er nog iets anders was, stelt u dat uw broer ook laat thuiskwam en dat u zelfs niet zeker was of hij wel naar zijn werk ging (NPO, p. 21). Gevraagd of u ooit aan uw broer heeft gevraagd of hij een cultist is, antwoordt u dat u niet de moed had om dit te vragen (NPO, p. 21). De Protection Officer confronteerde u hierop met uw eigen verklaringen, namelijk dat u zelf stelt dat cults gevaarlijk zijn en u woonde samen met uw broer, en of u dan niet bij uw broer wou informeren of u en uw zus ook in gevaar waren, antwoordt u dat uw broer veel rookte en dronk en soms ook boos werd, dat het een probleem zou geven als u hierom vroeg. Gevraagd of u het dan aan iemand anders heeft gevraagd, stelt u dat u ook niet de moed had om het aan zijn vrienden te

vragen (NPO, p. 21). Opnieuw lijkt u uw antwoorden aan te passen naargelang de vraagstelling. Bovendien, blijven uw verklaringen vaag en bij veronderstellingen.

Tot slot, zijn ook uw verklaringen omtrent het optreden van de politie merkwaardig. Zo verklaart u dat toen u thuiskwam, de politie reeds vertrokken was en het lichaam van uw zus had meegenomen (NPO, p. 16). U verklaart noch contact te hebben gehad met de politie op dat moment, noch op enig later punt (NPO, p. 16, 22-23). Gevraagd of het niet opvallend is dat de politie de dreigbrief niet heeft meegenomen, antwoordt u: "ik weet het niet. De moord... Mijn zus kwam uit de kamer. Toen ik thuiskwam, zag ik dat er bloed lag aan de voordeur, dat de moord daar was gebeurd. Ik weet niet of de politie is verder gegaan, verder dan de voordeur waar de moord was gebeurd. Ik weet niet of de politie in de woonkamer is geweest. Ik was er niet bij toen het gebeurde" (NPO, p. 22). Gevraagd of het niet opvallend is dat de politie u niet wou interviewen over wat er is gebeurd, antwoordt u: "ze hebben me niet gezien. De buur heeft eerst de politie gebeld. Ik heb mijn zus ook niet gezien. Ze waren al weg" (NPO, p. 23). Het CGVS merkt op dat uw verklaringen betreffende het optreden van de politie minstens opvallend zijn te noemen. Immers, uit landeninformatie komt duidelijk naar voren dat de politiediensten weldegelijk optreden tegen cultgroepen. Zo werd in 2004 de 'Secret Cult and Cult Related Activities (Prohibition) Bill' aangenomen in het parlement, hetgeen ongeveer 100 cultgroepen verbiedt. U stelt zelf dat cultgroepen verboden zijn in Nigeria (NPO, p. 22). Bovendien zijn er verscheidene (en soms zelfs massale) berichten met betrekking tot arrestaties van cult-leden door de politie (zie landeninformatie). Gevraagd waarom u geen hulp heeft gezocht bij de politie, antwoordt u: "ik was in schok en ik was bang." Gevraagd of er nog een andere reden was, antwoordt u 'nee' (NPO, p. 23). Gevraagd of het niet eenvoudiger zou zijn om eerst naar de Nigeriaanse autoriteiten te gaan, of ergens anders in Nigeria te gaan wonen vooraleer u uw gehele leven daar achterlaat, antwoordt u simpelweg: "het was niet veilig voor mij" (NPO, p. 24)."

Verzoekster betoogt dat de werking van politionele diensten in Nigeria niet te vergelijken valt met de werking in Europese landen. Ze stelt dat een performante werkwijze, zoals een omvattend onderzoek, geenszins evident is. Ze wijst erop dat bovendien corruptie ook schering en inslag is binnen Nigeria en er geenszins sprake kan zijn van een effectieve rechtsbescherming. Verzoekster stelt dat ze daarom geen bescherming bij politionele diensten zocht zoals zij reeds duidelijk aangaf tijdens het persoonlijk onderhoud. Ze betoogt dat ze wegluchtte om in veiligheid te komen, zoals zij opnieuw op duidelijke wijze heeft aangehaald tijdens haar persoonlijk onderhoud.

Daar verzoekster louter de weigeringsmotieven bekritiseert, zonder dienstige elementen bij te brengen die haar blote beweringen staven, wordt er geen afbreuk gedaan aan bovenstaande pertinente en concrete bevindingen in de bestreden beslissing die steun vinden in de beschikbare landeninformatie.

2.2.4.6. De neergelegde documenten worden eveneens meegenomen in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Deze documenten moeten worden meegewogen in samenhang met verzoeksters verklaringen.

De Raad meent dat de door verzoekster neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd.

2.2.4.7. Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters vluchtmotieven.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekster.

2.2.4.8. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

2.2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie, waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in de deelstaat Edo geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de vernoemde deelstaat aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster brengt geenszins elementen bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.2.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.7. Waar verzoekster de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

2.2.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.2.9. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.2.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, zij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en zij heeft zich laten bijstaan door een advocaat. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.2.11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU